

Fran Galović

Tamara

Scena po motivu Ljermontovljeve pjesme
"Ljubav je jedina za koju je vrijedno živjeti..."

Lica:

TAMARA

PUTNIK

ROBINJA TAMARINA

Scenarij:

Sjajno uređena Tamarina dvorana u kuli. Sve su stijene zavješene crvenim zastorima, koji su protkani i izvezeni zlatom, a mjestimice visi na njima i oružje. Desna, teška, hrastova vrata vode u hodnik, lijeva, zavješena modrim svilenim zastorom u drugu sobu, a vrata u pozadini stoje nad ponorom. Kad se otvore, vidi se komad tmurnoga, oblačnog neba. Lijevo je u dnu uza stijenu, koja stoji malo koso, kamin, kraj njega s jedne strane stolić, s druge pozlaćeni kandelabar. U desnom kutu pred velikom zavjesom počivaljka. Lijevo naprijed također počivaljka, pored nje onizak stolac i kandelabar. Desno naprijed stol i dva stolca. Svuda se vidi silna raskoš. Pod je pokriven skupocjenim sagovima, a počivaljke krznom. Sa stropa, koji je sveden u luk, visi zlatni svjetionik. Desno i lijevo od gledalaca.

Kad se zavjesa digna, sjedi TAMARA pred kaminom, u kojem plamsa vatra, i spustivši glavu na ruke posve je nepomična. Crveni sjaj vatre poigrava na njenoj ružičastoj prozirnoj haljini, koja joj seže do gležanja, na zlatnim nakitima na golim rukama i grudima, na draguljima, koji joj se ljeskaju u crnoj kosi, u koju su utaknute dvije crvene ruže. Sva je puna života, čarobna je i krasna poput jutarnje rose, a pogled joj je zagonetan kao u Sfinge. Ispod zlatnoga dijadema spušta se velo na ruke i leđa i siže do zemlje, te se može njime obaviti kao lakom maglom. U kandelabrima i svjetioniku plamsa crveno svijetlo tako, te je sva soba zalita crvenilom i maglom. Vani huji oluja, vjentar zavija oko kule, a Terek šumi ispod grada i razbija se o litice. U burnoj noći sjedi Tamara sama, vatra je obasjava čas jače čas slabije, a vani zavlada na časak mir, iza kojega navali bura još žešće, još silnije. Duga pauza.

ROBINJA ušavši s desna i postavivši se iza Tamare skrštenim rukama na prsima: Gospo...

TAMARA prene se: Ah, ti si... Sanjarski: Zar je došao junak mojih sanja, zar se pojavio davno željkovani ljubavnik... Poslije svih onih, kojima sam poklanjala ljubav svoju, sebe čitavu, dušom i tijelom, i koje sam onda poslije jedne noći, noći ljubavi, bacala kroz ona vrata u šumni Terek, da se na liticama, koje on oplakuje, razmrskaju, jer nijesu bili dostojni moje ljubavi, jer nijesam htjela, da ikome pričaju, kako im se podala lijepa Tamara; da li je došao poslije svih onih nedostojnih i prezrenih onaj, koga očekujem?... Ustane. Ah, u ovakovoj noći, kad vani urla bura, kad pjeva pjesmu ljubavi, kad Terek šumi i svojim šumom sklada opijelo onima kojima sam se podavala i koji snivaju san na njegovu dnu, iz kojega ih nitko više probudit neće, ah, u takovoj noći sam željna ljubavi i milovanja, čeznem za junakom, koga bih mogla istinski ljubiti... Ali ti šutiš... Nema nikoga?... Zar ću provesti sama ovu noć u toj pustoj i mrtvoj kuli? Govori...

ROBINJA: Gospo... Kad sam gledala iz prozora u noć, vidjela sam, kako jaši uskom cestom kraj Tereka konjanik, kako se ustavio pred vratima našega grada jer je noć burna i onda sam zapovjedila, da ga puste u grad. Čeka dolje u dvorani i molio me da ga pustim pred gospodara ovoga grada... Bit će da je iz daleka... Ja mu rekoh da ću upitati i onda mu javiti gospodarevu poruku... značajno ili bolje - gospodaričinu...

TAMARA brzo: Valjda mu nijesi rekla da je žena gospodar u ovom gradu?

ROBINJA: Ta kako bih to rekla! Već znadem dobro tvoje misli i zapovijedi...

TAMARA: Dobro... dobro... Ali kakav je taj putnik... Mlad?... Lijep?...

ROBINJA: I jedno i drugo, gospo...

TAMARA ushićeno: Ah ipak je možda došao čas da se ispune moji sni, možda će nestati mojih čežnji u njegovu zagrljaju, možda ću prvi put u životu postati pravo i vječito srećna... Oh, ja ću ga obdariti ljubavlju svojom...

ROBINJA prekinuvši je: A ako on ne bude onaj pravi?

TAMARA: Zašto mi rušiš slatke sanje, kojima se opajam... Zamišljeno: Ako ne bude?...

Muklo: Onda ću ga baciti u Terek... Naglo: Ali čemu ta naklapanja sada... Idi brzo i reci mu da ga značajno gospodar čeka i veseli se dolasku njegovu.

ROBINJA: Idem, gospo...

TAMARA: A kasnije ćeš donesti vina u kristalnom vrču i čekati pred vratima na moje zapovijedi... Sad idi...

ROBINJA nakloni se i ode.

TAMARA zamišljeno: Ako ne bude onaj pravi? Ah, manimo se budućnosti... Budućnost i prošlost pustimo na stranu i živimo samo za sadašnjost, ne pitajući, što će biti sutra... Čuju se koraci. Evo ga... Sad brzo... Ogrne se velom i sjedne na počivaljku lijevo.

ROBINJA otvori desna vrata i pusti PUTNIKA da uniđe. On ima na sebi tamno-crveno odijelo, čizme i mač o pojasu. Niz lijepo lice spušta mu se gusta, crna kosa.

TAMARA za se: Kako je lijep... On je... on...

PUTNIK presenećen: Zar je to gospodar grada ovoga?

ROBINJA: To je gospodarica... Ode zatvorivši za sobom vrata.

TAMARA: No stranče, jesi li se umorio?... Noć je hladna, vani zavija bura... Odloži kabanicu...

PUTNIK: Oprosti, ali ja nijesam znao, da je ovo tvoj grad, a pošto napolju bjesni oluja, zamolio sam da me puste unutra... Oprosti mi, ako sam ti došao u nezgodan čas i ako sam te uznemirio, ali htjedoh da pozdravim gospodara i da ga zamolim za konak...

TAMARA: U ovom gradu nema gospodara... Tu vladam ja. Ali zašto da ti opraštam? Doista ne znam. Ti si mi došao u dobar čas, jer ja boravim dane sama u ovoj pustoši... Vidio si, da daleko oko mog grada nema ni žive duše, već pustoš sama... Ti si barem, došavši ovamo, donio svijetli tračak života u ovo mrtvilo, koje me okružuje; ja te pozdravljam kao gosta i molim, da sjedneš uza me...

PUTNIK odloživši kabanicu na počivaljku desno i pristupivši k Tamari: Hvala ti, gospo, što me tako srdačno primaš, ja ne znam...

TAMARA prekinuvši ga: Sjedni... Pokaže mu stolac do počivaljke. Ti si iz daleka?

PUTNIK: Jesam... Iz daleke sam zemlje tamo na jugu, gdje vlada vječno proljeće, gdje je nebo plavo, bez oblačka, daleko je moj rodni kraj od ovih pustih poljana i dubokih gudura... Pošao sam u svijet, da se upoznam s ljudima, i sada evo na povratku zabasah s puta i nakon duga lutanja pošlo mi je za rukom, da opazim svijetlo koje je dolazilo iz tvoga dvora... Ostalo znadeš i sama...

TAMARA: A kako ti je ime, prijatelju?

PUTNIK: Aren... Otac mi je bogati knez, majke nemam, a jedina je moja sreća, koju ću za nekoliko mjeseci ugledati, moja vjerenica...

TAMARA preneražena časak, ali se odmah svlada: Tako? Ti imaš vjerenicu... Ustane.

PUTNIK: Imam, ali šta je u tom neobično, te si ustala odmah?... Ustane i on.

TAMARA: Oprosti, Arene... Ja ti nijesam još ni ponudila, čime bi se mogao moj izmučeni gost okrijepiti... Oprosti mi, ali krivnju ću ispraviti...

PUTNIK: Zahvaljujem, gospo... Ne osjećam glada ni najmanje... Imao sam još nešto jela...

TAMARA: Ali ipak... Onda ću barem reći robinji, da donese vina... Zove: Melaso!...

ROBINJA ušavši: Zapovijedaš, gospodarice?...

TAMARA: Donesi vina... Samo brzo...

ROBINJA: Odmah, gospodarice. Ode.

TAMARA: Ah, doista... Ti si mi ispriповjedio već da imaš i vjerenicu, a ja ti još nijesam rekla ni svojega imena... Zovem se Tamara...

PUTNIK: Čudno ime... Ali zvuči tako lijepo... Tamara...

TAMARA robinji, koja je ušla s desna noseći na zlatnom pladnju vrč i dvije kristalne čaše: Postavi na stol i onda idi... Robinja izvršivši nalog nakloni se i ode. A sada, Arene, sjedni uz stol i daj da ti sama natočim iz ovoga vrča... Ona natoči i pruži mu čašu.

PUTNIK: U tvoje zdravlje, Tamaro, gospo... Oboje iskape čaše i sjednu.

TAMARA: A sad mi pričaj o tvojoj vjerenici...

PUTNIK: A što da ti pričam?

TAMARA: Je li lijepa, ljubiš li je... Ti znaš uostalom već sam, što ćeš mi pričati o njoj...

PUTNIK: Lijepa je kao anđeo, Tamaro... Naliči tebi, samo nema takovu crnu kosu kao ti, već plavu i mekanu kao svila... A oči? Te su krasne i modre, kao vedro nebo, kao more koje se plavi mirno i glatko, bez ijednoga talasića na površini svojoj... Ljubim je silno i vječito...

TAMARA prekine ga: I nikad joj se nećeš iznevjeriti?

PUTNIK čvrsto i odlučno: Nikada.

TAMARA: Doista? Onda si ti vrlo krepostan... Natoči opet čaše. Ali pijmo, Arene!... U tvoju i tvoje vjerenice sreću...

PUTNIK: Hvala ti u njeno ime, Tamaro. Ispiju. To tvoje vino grije...

TAMARA: Dakako... Vrlo čudnu moć ima... Ali reci mi, Arene, kad želiš tako vjeran da ostaneš vjerenici svojoj, reci mi iskreno, nijesi li na svome putovanju ipak... Oprosti mi, što te pitam... Tako je smiješno...

PUTNIK: No, reci samo...

TAMARA: Ne, ne... Tako je smiješno, a i glupo... Neću da te pitam... Ne, ne... kasnije možda... Govorimo o čem drugom... Vidiš, kako ti se na primjer sviđa u ovoj kuli?...

PUTNIK: Vrlo je lijepo, osobito ovo crvenilo i ova polutama tako djeluju na čovjeka... Ali to vino veoma grije... Gotovo mi je vruće...

TAMARA: Ispij još jednu čašu, pa će možda minuti vrućina... Natoči mu. Pij, Arene...

PUTNIK: U tvoje zdravlje... Iskapi.

TAMARA: Pa skini gornje odijelo... Ta i ja sam sasma lagano odjevena...

PUTNIK: Imaš pravo, Tamaro... Skinut ću... Svuče gornju haljinu i ostaje u bijeloj svilenoj košulji, opasan crvenim pasom.

TAMARA pođe k počivaljci lijevo i sjednuvši sklone glavu na ruku.

PUTNIK: Šta ti je, Tamaro? Šta si se zamislila? Sjedne do nje.

TAMARA: Ništa..... Sjetih se, kako su ljudi sretni, a ja sama gubim mladost svoju u ovoj kuli, kako ću uvenuti u ovim zidovima... Sama, ostavljena, bez ikoga snatrim ovdje o sreći i životu, koji teče kraj mene i ja onda plačem... Oh, Arene, plačem gorko i neutješljivo... Ali pustimo to na stranu... Danas sam srećna, jer si ti unio barem malo života k meni...

PUTNIK: Ako je tako, Tamaro, onda, vjeruj mi, zahvaljujem srećnom slučaju, koji me je doveo u tvoj dvor...

TAMARA: Hvala ti, Arene, od srca ti hvala i tome slučaju - kako ti kažeš - premda ti možda moja časovita turobnost nije po volji...

PUTNIK: Ali, Tamaro... Prihvati je za ruku. TAMARA jedva vidljivo zadržće.

TAMARA: Teško mi je živjeti ovim životom, Arene... Ja čeznem za ljubavlju, silnom i vječnom, jer ona bi me jedina mogla spasiti i uzdići iz ovoga moga života...

PUTNIK: Pa zašto ne pođeš u svijet, Tamaro?... Zašto ne potražiš onoga, koji bi te mogao učiniti srećnom?

TAMARA: Da pođem u svijet?... Ne... Ja ću ostati u svojoj kuli i snivati dalje o umišljenoj sreći, dok možda ne dođe jedamput čas koji će biti odlučan za sav moj život, čas, koji će mi pružiti ono, za čim čeznem. Nije li to najljepše i najveće, Arene, kad se nađu dva srca, koja se podaju cijelim svojim bićem jedno drugome, koja žive samo jedno za drugo ne mareći za ostali svijet... Ah, svijet... On to ne može, on to neće shvatiti, jer prezire sve ono, što je vječno lijepo, jer se voli držati onih glupih predsuda svojih odbacujući ono, u istinu jedino, za što je ljudima vrijedno živjeti... I zato, Arene, ako tkogod iz toga svijeta dođe i ušulja se u srce onoga, koji živi tek za takovu ljubav i ljepotu života, i koji mu se omamljen časovitom slabošću poda i razotkrije mu svoje srce i dušu svoju, pa ga kasnije ismjevava i pred ostalim svijetom ruglu namjerava moguće izvrći, treba ga smrviti, treba ga uništiti... TAMARA ustane. PUTNIK, koji ju je sve dotle držao za ruku, ispusti joj je sada.

PUTNIK: Šta ti to govoriš, Tamaro? Ja te ne shvaćam...

TAMARA savlada se opet: Ah, Arene, vidiš li do čega dolazi čovjek u samoći, kad razmišlja o svem i svaćem... Ali čemu da dalje govorimo o tom... Sadašnjost je jedina za koju je vrijedno živjeti... Pijmo, Arene... TAMARA toči u čaše.

PUTNIK kojemu su se već prije malo počele oči žariti od vina: Pijmo, Tamaro! Piju. Ali da, što si me htjela pitati prije... Rekla si, da ćeš kazati kasnije...

TAMARA smiješeći se: Ne, ne, Arene... Ta to je tako glupo...

PUTNIK: Ali ja hoću, ja te molim, da mi kažeš...

TAMARA: Ne...

PUTNIK uhvativši je za obje ruke: Reci... Ja hoću da rečeš...

TAMARA: Pa dobro... Htjela sam te pitati: zar nijesi na svome putovanju, otkako si otišao od vjerenice svoje, nijedne druge žene poljubio?...

PUTNIK: Ha, ha, ha... Čudno pitanje, Tamaro... Ta kako da nijesam? Mi vitezovi volimo slobodu. Ona i onako neće o tom ništa znati... Ali tvoje pitanje je doista čudno... Zašto si me pitala to?

TAMARA: Zato, jer, ako si poljubio koju drugu ženu osim nje, onda poljubi sad odmah - mene...

PUTNIK: Tamaro... ti se šališ...

TAMARA: Ne šalim se... Ja to tražim... Neću da živim više u samoći. I ja sam željna ljubavi.

PUTNIK: Ali ipak, Tamaro...

TAMARA: Arene...

PUTNIK: Moja vjerenica...

TAMARA: Sam si rekao, da ona neće o tom ništa znati...

PUTNIK: Tamaro... Ipak... Ja sam se sastao danas prvi put s tobom... Pa onda...

TAMARA slatko i umiljato: Arene...

PUTNIK: Ne, ne... To nikako ne ide, Tamaro...

TAMARA pristupi k njemu bliže, prihvati ga nježno za ruku i privlači ga k sebi: Arene... Pogledaj me...

PUTNIK gleda je časak, sav je omamljen vinom i njenom ljepotom, zatim se trgne i naglo je poljubi u usta: Tamaro...

TAMARA povlači ga lagano sa sobom k počivaljci i sjednuvši oboje privine mu se ona na grudi: Arene... Ljubim te od prvog časa kako sam te ugledala... Arene, još jedan cjelov... Tvoji cjelovi pale, slatki su i nježni kao laki dodir ruže procvjetale...

PUTNIK: Tamaro... Poljubi je opet.

TAMARA: Znadeš li, zašto sam ti govorila o čežnji za svijetom, za srećom? Jer kad sam vidjela i opazila tebe, mislila sam, da sam našla ono, što sam tako dugo tražila, našla sam tebe, Arene... Ah, ljubav nas izjednačuje s bogovima, Arene... Silna je i velika moć njezina, ona ne pozna nikakvih zapreka i obzira, Arene... Danas sam srećna, vjeruj mi, srećna sam silno...

PUTNIK: Tamaro, kako si lijepa...

TAMARA: I svu ovu ljepotu, svu ovu ljubav, koja bukti u srcu mome, dajem tebi, Arene...

PUTNIK: Tamaro... Zagrlj je opojen njenim cjelovima, gubi mu se svijest: Tamaro moja...

TAMARA tiho, gotovo šapćući: Oh, reci to još jednom, još jednom... Kako to slatko zvuči... Arene, reci još jednom...

PUTNIK: Tamaro moja... Zagrlj je grčevito.

TAMARA u najvećem ushitu: Arene, Arene... Pritisnuvši svoje lice uz njegovu: Oko mene je sada vječno pramaljeće ljubavi... Cvijeće miriše, sunce sjaji s modroga svoda nebeskoga i proljeva svoje zlatne zrake na nas, obasjava nas čarobnim bljeskom svojim... Sve je puno ljubavi... Gledaj i vatra u starim svjetionicima kao da živi bukti, dim njezin napunjava dvoranu nekim neobičnim mirisom, sve kao da je oživjelo, sve osjeća, da ljubav u blizini slavi slavlje... Oh, Arene... Sve za ljubav, sve žrtvujemo njojzi, ona je tek najuzvišenija težnja ljudska, ona je vječna... Arene, Arene... Tvoj me dah opaja, tvoja kosa širi omamni miris, koji napunjava svu moju unutarnost zanosom i ushićenjem... Tvoje usnice pale poput žive vatre, koja mi izgara srce, Arene... Podaj nam vina, Arene...

PUTNIK ustane i pođe sav omamljen k stolu i naljevajući vino u čaše proljeva ga i mimo, jer mu ruke drhću. Kad nalije, uzme čaše i pođe k Tamari, koja je međutim na pol legla na počivaljku i pruži joj jednu čašu: Evo, Tamaro...

TAMARA uzme čašu i baci je daleko od sebe. Čaša se razbije na podu i vino se prolje: Iz jedne čaše ćemo piti, Arene moj... Evo iz tvoje... Daj mi, da ja pijem prva, a ti onda pritisni na isto mjesto usnice svoje i iskapi čašu do dna za ljubav našu... Uzme njegovu čašu i pije iz nje, a zatim je daje njemu.

PUTNIK ispije čašu do dna: Za ljubav našu... Klekne do nje i položi joj glavu na grudi.

TAMARA cjeliva mu kosu: Arene moj... Pridigne se polako i obuhvati mu glavu: Pođimo, Arene, u onu sobu pokaže rukom na lijevo pođimo, neka tamo u mraku tek usna usnu traži, neka ljubav proslavi pobjedu svoju. U cjelovima, u milovanju slatkim usnut ćemo jedno drugome na grudima u zagrljaju velike i vječne ljubavi...

PUTNIK pridigne se i ogrlivši je strasno: Tamaro...

TAMARA: Bit ćeš vječno moj, Arene, je li, da ćeš biti... Ostat ćeš uza me do konca života svoga, jer s tobom sam našla sreću. Zaboravi na vjerenicu svoju...

PUTNIK pogleda je presenećeno, u njegovim smućenim očima zrcali se preneraženje: Tamaro... Izvine joj se iz zagrljaja: Šta kažeš, Tamaro?

TAMARA: Zaboravi je... Zaboravi na svoj rodni kraj i ostani uza me... Ja ću te ljubiti silnom i svemoćnom ljubavlju... Tvoja vjerenica ti ne može podati ono, što ću ti podati ja... Arene, dođi... Neka nam se usne stope u velikom, silnom i vječnom cjelovu ljubavi...

PUTNIK: Šta to biva sa mnom... Vino i tvoja ljepota me je omamila... U glavi mi se vrti... Tamaro... Pusti me... Ja te se bojim...

TAMARA: Arene... Arene... Zaboravi na prošlost... Živi za sadašnjost... Poljubi me... Pođi sa mnom... Svu svoju ljepotu, svu mladost i snagu ljubavi svoje podat ću tebi... Tebi jedinom...

PUTNIK uzmakne od nje: Bježi, Tamaro... Da zaboravim vjerenicu svoju, da zaboravim rodni dom... Ne, nikada... U mene nema te snage, Tamaro... Omamila si me vinom i cjelovima svojim, ali ipak se prenuh, ipak te ne mogu slijediti... Živi sama, kao što si i došle, ali pusti me... Traži si drugoga... Ja te odbijam...

TAMARA: Odbijaš me, veliš... U njenim očima plamsa silna vatra, sva drhće od preneraženja, ali se svlada ipak i progovara mirno: Odbijaš me, Arene... Pa dobro... Ostaj mi zbogom... Zbogom, Arene... Od svega toga ostat će mi tek uspomena... Zbogom. Melasa će ti dati sobu u donjim prostorijama grada... Zaboravi na moju časovitu slabost; ja sam bolesna žena... Oprosti mi, Arene, i zaboravi...

PUTNIK: Zbogom, Tamaro... Oprosti i ti meni... Pođe prema vratima.

TAMARA u njenom mozgu sijevne strahovita misao, zažagri očima i krikne prestrašeno: Arene...

PUTNIK okrene se: Šta je?

TAMARA stavi prst na usta: Tiho... Miruj... Čujem korake...

PUTNIK: Ja ne čujem ništa.

TAMARA: Ipak... Znam već, tko bi mogao biti... Bježi, Arene, zaklinjem te, za onu zavjesu u drugu sobu... Zaklinjem te, bježi, jer ću propasti...

PUTNIK: Šta ti je? Sva dršćeš od straha...

TAMARA: Bježi... Ja te molim... Zaklinjem te ljubavlju, koju gajiš prema vjerenici svojoj... Bježi... Samo na časak, Arene... Uzme ga za ruku i odvede ga u sobu na lijevo zamaknuvši zasator za njim, zatim pođe do desnih vratiju i otvori ih malo. Tihim glasom: Melaso...

ROBINJA pojavi se na vratima: Šta želiš, gospo...

TAMARA tiho, prodirno: Za nekoliko časaka lupaj na ovim vratima... Razumiješ li?

ROBINJA nakloni se i ode.

TAMARA ustavi se usrijed dvorane, oči joj plamsaju strahovito: Ne, ni on nije onaj pravi... Odbija me... Pođe k lijevim vratima i odmakne zavjesu: Dođi, Arene...

PUTNIK izlazi.

TAMARA: Krv mi se ledi, Arene... Trnci mi prolaze tijelom... Grozno... Užasno...

PUTNIK: Šta je?

TAMARA: Strašno... Koraci, koje sam čula, bili su koraci moga muža...

PUTNIK preneražen: Šta govoriš?

TAMARA: Dojavila mi je to sada robinja...

PUTNIK: Ja ne razumijem... A tvoje pripovijedanje o samoći?

TAMARA: Laž... Sve je bila laž... Udata sam i htjela sam se mužu, koji je jučer otišao u lov, osvetiti nevjerom za nevjeru. Ti si došao u dobar čas, ali mi nije sve uspjelo... On se vratio... Sad te moram skloniti nekuda... Čuje se lupanje na vratima. Evo ga... Već je tu... Bježi, Arene, u onu sobu... Kaže mu vrata u dnu. Bježi onamo... Ondje se čuvaju dragocjenosti, ali ima i počivaljka... Tamo budi miran, a ja ću muža opiti i uspavati, a onda ću te pustiti da odeš... On bi nas oboje ubio, da sazna što god... Spomeni se svoje vjerenice... Misli na svoj spas, Arene...

PUTNIK: Pa dobro... Pusti me u tu sobu...

TAMARA: Samo brzo. Ona uzme ključ sa stola i oboje pođu k vratima. Tako, samo brzo... Malo je hladno u sobi, uzmi ogrtač...

PUTNIK: Ne treba ništa... Samo otvori vrata brže. Lupanje se čuje opet.

TAMARA: Sad brzo... Do viđenja... Otvori vrata, PUTNIK naglo pokroči i strovali se u bezdan. Čuje se njegov očajni krik, a zatim zavlada opet mir i tišina.

TAMARA: Svršeno je... Stoji ukočena kraj vratiju, a zatim nasred sobe i začas se strese i poviče: Melaso!

ROBINJA uđe i prestravljeno pogleda na otvorena vrata u dnu.

TAMARA vidi njenu zbunjenost, pa progovori tvrdo, s hladnim smijehom: Ha, ha, ha... Nije bio onaj pravi, Melaso... Čekat ću opet, dok dođe drugi... A sad mi zovni najsnažnijega roba, neka dođe k meni, jer krv u mojim žilama buktu, željna sam cjelivanja, željna sam ljubavi... Dovedi ga gore... Neću da sama sprovedem noć... Aren je već u Tereku, pa neka zamijeni njegove cjelove i milovanje netko drugi... Pođi, Melaso...

ROBINJA: Na zapovijed, gospodarice...

TAMARA stoji časak nepomično, a zatim pođe k vratima u dnu, istragne ružu iz kose, grčevito je poljubi nekoliko puta, nadvine se nad ponor i baci ružu u Terek. Dalekim, čeznutljivim glasom: Oprosti mi, Arene...

Zavjesa

RJEČNIK

dijadem (grč.) - skupocjeni ženski ukras za glavu

kandelabar (lat.) - veliki raskošni svijećnjak